

ΠΡΟΜΟΤΙΟΝ. Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΚΕΡΔΟΥΣ ΚΑΘΙΣΤΑ ΑΠΑΝΤΑ ΟΜΟΙΑ... (του Γιώργου Σ. Πολίτη)

Η αλήθεια είναι ότι υπάρχουν έργα άξια που μένουν στην αφάνεια. Αυτό είναι κάτι που πάντα γινόταν και ταλέντα που θα μπορούσαν να μεσουρανήσουν χάνονταν και θα εξακολουθήσουν να χάνονται, σε κάθε τομέα. Νόμος της φύσης.

Μονάχα πίσω από μία απόλυτα ειλικρινή κοινωνία - και άρα

ουτοπική-, θα μπορούσε να αναστραφεί ο κανόνας.

Τυχαίνει να διαβάζουμε διαφημισμένα έργα και να τα αφήνουμε στη μέση. Τυχαίνει να αναρωτώμεθα πολλές φορές εάν έχει διαβάσει και δεύτερος άνθρωπος το συγκεκριμένο κατασκεύασμα, γνωστού ή μη συγγραφέα, απορώντας με το θράσος (επιτρέψτε μου) του όποιου εκδότη. Και όμως το βιβλίο προχωρά προτεινόμενο, πηχναία αφισοκολλημένο, υπογραφόμενο μετά βαΐων και κλάδων ως αριστούργημα σε βραδιές λογοτεχνικές οι οποίες μόνο τέτοιες δεν είναι. “Το παραμύθι της γιαγιάς”, αναγιγνώσκεται, όπως συνηθίζω να λέω. Κάποιες φορές ούτε αυτό δεν καταφέρνει...

Η διαφήμιση θα έπρεπε να κάτσει στο σκαμνί απολογούμενη και πλάι της εμείς οι υπόλοιποι που υποκύπτοντες –ως αναγνώστες- υπακούμε σε λόγια άλλων, μη έχοντες ίδια ισχυρή γνώμη.

“Για να το λέει ο τάδε, δεν μπορεί, καλό θα είναι...”

Όχι δεν μπορεί να είναι καλό επειδή το λέει ο οποιοσδήποτε επώνυμος ή μη. Για να είναι καλό για εμένα θα πρέπει να το πω και εγώ ο ίδιος, ο οποιοσδήποτε ίδιος, που δεν είμαι κατ' ανάγκην επώνυμος, αλλά απλός αναγνώστης.

Ξεχνάμε ότι ο καθένας έχει δικαίωμα να μην υπακούει στα αρεστά των άλλων. Τίποτα δεν είναι καλό επειδή έτσι ορίζεται. Τίποτα απολύτως ακόμα και εάν υπηρετείται από την όποια πλειοψηφία, καθώς η γνώμη της υποχρεώνει μονάχα την ίδια. Ομοίως και τίποτα δεν είναι κακό.

Ήδη η συγγραφή έχει γίνει η νέα μόδα. Θα έλεγα πως η ιδέα μαγνητίζει. Ο τίτλος επίσης, όμως η καταγραφή ακόμα και αρκετών χιλιάδων λέξεων στις σελίδες του word, δεν κάνει κάποιον ή κάποια συγγραφέα...

Ο συγγραφέας έχει ιδέα για τη ζωή, δεν έχει απλά μία ιστορία. Έχει τρόπο να βρίσκει τις αλήθειες της και να τις μεταφέρει με τον δικό του προσωπικό ύφος. Ο συγγραφέας γράφει και δεν σταματά, ασχέτως εάν εκδίδεται ή όχι. Το κάνει γιατί δεν μπορεί να κάνει αλλιώς. Ο συγγραφέας έχει σε κάθε του έργο μία ιδέα κρυμμένη πίσω από την πρώτη προφανή. Ο συγγραφέας υπηρετεί μία φιλοσοφία, ορθή ή λιγότερο ορθή -για τους έχοντες διάφορη γνώμη- που αφήνει να φανεί μέσα από το γράψιμό του. Ο συγγραφέας είναι και πολλά άλλα ασφαλώς, μα ένα μόνο δεν είναι... Υπηρέτης του συστήματος. Ετούτο δεν είναι, διότι είναι γνώστης ανώτερων αξιών.

Σήμερα, οι περισσότεροι από εκείνους που έχω γνωρίσει θέλουν να κάνουν την ιστορία της ζωής τους μυθιστόρημα (το λένε μεταξύ σοβαρού και αστείου, καλοπροαίρετα.) και όλοι θεωρούν πως κατέχουν τη μία και μοναδική πλοκή, το ένα και μόνο βάσανο, την μία και μόνη αξία υπόθεση.

Κάποιοι καταπιάνονται και καταγράφουν αλλαγμένη μια ιστορία που άκουσαν ή που -σαφώς καλύτερα-, σκαρφίστηκαν. Μερικοί στοιχειοθετούν τις λέξεις με σωστή σειρά, άλλοι πάλι όχι. Και οι μεν και οι δε, τη δένουν σε σπινάλ και την τρέχουν από εκδοτικό σε εκδοτικό. Οι περισσότερες απορρίπτονται, κάποιες κινούν το ενδιαφέρον κάποιων και εκδίδονται. (κάποιοι ακόμα χειρότερα πληρώνουν ώστε να την εκδώσουν. Ήδη διαφημίζονται στα μέσα δικτύωσης εταιρίες ή 'Οίκοι' που εκδίδουν τα πάντα! Ό,τι να είναι, αρκεί να πληρωθούν...)

Και εδώ αρχίζει το μεγάλο πανηγύρι ή το τεράστιο δράμα.

Η πλειοψηφία των ανθρώπων που πλέον έχουν εκδοθεί (γράφοντας ένα έργο) θεωρούν εαυτούς συγγραφείς! Περπατούν και συμπεριφέρεται αναλόγως. Τυπώνουν κάρτες αρκετοί εξ' αυτών. Ασφαλώς και όχι όλοι, αλλά πολλοί. 'Συγγραφέας Τάδε'', κομπάζουν χωρίς να γνωρίζουν ότι κανείς δεν δίνει δεκαράκι τσακιστό για το άτομό τους, όπως ελάχιστοι –επί τής ουσίας- δίνουν ακόμα και για τους φτασμένους επώνυμους... Οι φίλοι τους αγοράζουν από ενδιαφέρον το βιβλίο τους, οι γνωστοί από υποχρέωση, λέγοντας όλοι τα καλά τα αρμόζοντα στη συνθήκη λόγια...

Η μισή Ελλάδα έχει εκδώσει βιβλίο και η υπόλοιπη μισή ετοιμάζεται. Οι αναγνώστες επί του πρακτέου ελλείπουν...

Καταντήσαμε οι συγγράφωντες να κυνηγούμε τους αναγνώστες. Λοιπόν σας ερωτώ εάν αυτό δεν λέγεται πτώση ή ακόμα χειρότερα ανάγκη, τότε πώς λέγεται;

Η προσφορά είδους κατεβάζει και την τιμή, αλλά και την αξία.

Η ανάγκη για καταξίωση -διότι περί αυτού πρόκειται- σημαίνει έλλειψη γνώσης, κυρίως του εαυτού. Ένα θα πρέπει να έχουν υπ' όψιν τους οι συγγράφωντες: κανείς δεν πρόκειται να γίνει ποτέ 'αφέντης' έχοντας χειροκροτητές ακόλουθους, θαυμαστές. Κανείς. Σήμερα ο κόσμος υποφέρει από υπερπληροφόρηση. Όλοι γνωρίζουν τα πάντα. Όλοι έχουν μια δεύτερη γνώμη επάνω στο οτιδήποτε. Άσχετοι και σχετικοί. Οι παλαιές εποχές όπου οι κοινοί θνητοί υποκλινόταν στους συγγραφείς χάθηκε ανεπιστρεπτί. Σήμερα μάλλον το κοινό βαριέται την πολυλογία μας.

Δεν φταίνε καθ' ολοκληρίαν οι προσπαθούντες συγγράφωντες, φταίει ολόκληρο το σύστημα που αποσκοπεί στο κέρδος που για να το αποκτήσει χρειάζεται υλικό. Υλικό που να γνωρίζει ότι θα καταφέρει να 'σπρώξει' στη μάζα. Υπολογίζει τα νούμερα και

βομβαρδίζει το κοινό με σχόλια ουράνια...

Ασφαλώς και υπάρχουν άξια έργα από νέους συγγραφείς, όπως και από παλαιότερους. Ασφαλώς και δεν θα πάψουμε να εκπλησσόμαστε ευχάριστα διαβάζοντας υποθέσεις με νόημα από νέους ανθρώπους με θέσεις για τη ζωή, τεκμηριωμένες. Καταγραφές ειλικρινείς, πραγματικές που θα μας δείχνουν την άλλη όψη των πραγμάτων - εκείνη που ενδεχομένως μας διαφεύγει- την πολύ ενδιαφέρουσα ή την άλλη, την επόμενη που δεν σταθήκαμε ικανοί να προσέξουμε. Ασφαλώς και θα υπάρξουν, όμως η καλή μέρα από το πρωί φαίνεται και η πληθώρα είδους θολώνει δυστυχώς το τοπίο. Κρατάει πίσω τα λίγα εκείνα όπου θα έπρεπε να είναι μπροστά.

Promotion. Η προβολή πάντων, καθιστά άπαντα σχεδόν όμοια. Στο ‘‘σχεδόν’’ αυτό ευελπιστούμε...

Πηγή/φωτογραφίες: Γιώργος Σ. Πολίτης, politisg.blogspot.gr